

Ніхто хай її не знає....

Велику Вітчизняну війну називають «народною», «священною». І це так. Весь народ піднявся на боротьбу з німецько-фашистськими загарбниками, від старого до малого – усі працювали на благо перемоги: одні на фронті, інші в тилу. Але не можна забувати імена конкретних героїв, які робили свій життєвий внесок у спільну справу – знищення ворога.

Хочеться усіх познайомити з ветераном Великої Вітчизняної війни, захисником Сумщини Боярком Федором Андрійовичем. Його доля нерозривно пов'язана з долею його народу: одні біди, одні радощі, одна Перемога.

Народився герой 7 травня 1925 року в с. Осоїка Миропільського району Сумської області. Дитинство проходило як і усіх дітей: батьки працювали в колгоспі, хлопчик ходив до школи. Та війна розлучила рідних. Батько й брат Іван пішли на фронт. Іван невдовзі загинув, а батько переніс полон, дійшов до Берліна і після війни повернувся додому.

Малому Федорові, перебуваючи в окупації доводилося ховатися, щоб не потрапити до Німеччини.

1943 року Федір добровільно пішов до армії. Був зарахований до окремої роти хімічного захисту 232 стрілецької дивізії. Вважалося, що німці можуть застосувати отруйний газ і щоб не допустити цього бійці роти ходили в розвідку, пильно стежили за маркуванням цистерн, що йшли залізничною дорогою.

Ще й зараз пам'ятає Федір Андрійович, як вперше ходив на завдання із села Глибне в м. Сум, як змушені від Харківської греблі відступати, як втратили бійця.

У його уяві постає тільки-но звільнено місто, розбите, зруйноване. По вулиці ходили полонені, на Червоні площі стояла шибениця. Люди радо зустрічали воїнів – визволителів, але на їх очах були зрозумілі сльози.

Федір Андрійович найжорстокішими боями за визволення Сумщини вважає бої під Штепівкою, Липовою Долиною, Ромнами.

На аеродромі під Васильковим героя контузило. Приказка стверджує: «Немає худа без добра». Так і в житті Боярка, бо саме в санчастині він зустрів своє перше кохання – Світлану Світличну, яка загинула у лісі під Яссами. Та не міг він довго затримуватися в санчастині і тому невдовзі повернувся до рідної частини.

Бій під Будапештом знову вивів ветерана зі строю. Тієї ночі розвідників, автоматників і сапер направили до залізничного мосту, щоб захопити його і не пропустити ворога. Тільки рано вранці добралися до дотів, як перед очима Федора Андрійовича все стало червоним, чорним... Поетапно поранених довели до станції Синовата на Донбасі. Уже звітти в березні 1945 року боєць повернувся додому, тримаючи в руках наволочку із бідними пожитками, бо мішка в шпиталі не знайшлося.

Мир повільно входив у душу героя, повертав до життя. І хоч по ночах він кричав: «За Батьківщину!», вдень працював, одружився з Марією Григорівною Заїкою, з якою в садок разом ходив, і в школу, і жив по-сусідські в селі.

Зараз Федір Андрійович – заслужений пенсіонер. Як і подобає, любить землю, любить на ній працювати. Пишається ветеран власноруч вирощеним горіхом і квітами, що ростуть у палісаднику, на городі, перед будинком уздовж дороги. «Не можу без квітів. У мене часто беруть сімена. Я дуже радий цьому. Бачу, що моя справа є корисною». А ми побажаємо всім сіяти барвисті квіти і вирощувати зелені горіхи, а не триматися за чорний автомат.

